

Lola i els peixos morts

Baltasar Porcel

Lola i els peixos morts

“He vist Lola. Ha estat la primera vegada des del nostre trencament. O millor seria dir des d’una prehistòria meua i seva que per a mi avui ja sembla la de l’home de Cromanyó. Passa el temps i t’oblides de tot, emocionalment és com si no ho haguessis viscut. Excepte l’odi o el rancor: això et queda clavat, et lladruca amargament al fons de l’ànima, bé, a la regió fonda, la incontrolada i determinant on borden els grans gossos i ploren totes les criatures. Així, del passat només conserves el que encara et fot, mentre el present és únicament incertesa: no resulta estrany que l’home sigui un tabalot mig llosc.

Jo entrava avui al migdia en un d’aquests restaurants de plats combinats, a la rambla de Catalunya. L’atmosfera supurava humida i bruta; és la que converteix Barcelona i els meus cabells en una pellerina mullada i sutjosa, gairebé com a la pel·lícula aquella de Blade Runner, amb les ciutats atapeïdes d’enganxifosos degotadissos perquè l’assumpte nuclear o el que sigui ha canviat el clima convertint-lo en un tèrbol crepuscle.

Encara que aquell transvestit que surt al film, ros i de gimnàstica bellesa, que figura haver estat fabricat científicament, està prou bé. S’hi podria practicar una cardada diguem-ne aerodinàmica. O és una transvestida? No ho recordo, però tant li fa si traga per davant o per darrera, tipus ahora morbós i estilitzat.”